

[Kristine Heltberg.]

gangsmåde ville måske fremskynde sagsbehandling en del.

En besvarelse af dette spørgsmål fra mig om, hvorvidt noget sådant var muligt, var mig lovet, men jeg har stadig ikke fået den. Jeg ved ikke, om der er mulighed for her at høre noget nærmere om den sag.

Ministeren for udenrigsøkonomi (Ivar Nørgaard):

Det spørgsmål har været meget grundigt drøftet mellem myndighederne, mellem justitsministeriet og udenrigsministeriet. Resultatet af disse drøftelser er blevet, at regeringen ikke tør lade ambassaderne i Santiago eller Buenos Aires, uden at sagen har været forelagt herhjemme, udstede sådanne tilladelser, og grunden er sikkerhedsmæssige hensyn.

Kristine Heltberg (SF):

Jeg kan ikke sige, at jeg føler mig særlig trøstet af ministerens svar, og jeg vil håbe, at man i regeringen vil vurdere disse sager på et nyt grundlag inden alt for længe. Jeg synes, det er beskæmmende, at man gang på gang fra udlændinges side hører, at Danmark er ved at få et noget andet ry, end vi hidtil har haft, netop når det drejer sig om flygtninge fra et så utiltalende diktatorisk system som det, der er tale om i Chile. Det forekommer mig, at vor officielle støttepolitik står i skærende kontrast til det, der her angives om selve den meget langstrakte procedure. Jeg vil meget gerne høre, om ministeren i hvert tilfælde kan give mig håb om, at man måske vil kunne fremskynde denne adfærd.

Ministeren for udenrigsøkonomi (Ivar Nørgaard):

Der kan forhåbentlig ikke være tvivl om den nuværende regerings sympatier i denne sag. Vi har haft gode forbindelser med Allendestyret i Chile, og vi kender mange af de mennesker, der er i strid med det nuværende regime i Chile. Ikke desto mindre er det jo vores tunge pligt at foretage undersøgelser, når det drejer sig om, hvorvidt vi skal give asylret til folk, der opholder sig i fængsel i Chile eller på transit i Argentina. De begivenheder, vi just har været vidne til i Stockholm for kort tid siden, understreger

nødvendigheden af, at man er påpasselig, når man giver udlændinge adgang til Danmark. Derfor må vores sympati med disse mennesker altså også måles og vejes mod hensynet til sikkerheden. Det kræver, at disse ting overvejes alvorligt og grundigt, og det er altså det, der er vores dilemma. Vi har ikke ment at kunne se let på denne sag.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Maigaard* (SF) til ministeren for udenrigsøkonomi:

„Agter regeringen at udbetale det danske bidrag til EF's første tillægsbudget for 1975?“ (Spm. nr. 125).

Skriftlig begrundelse.

I Romtraktatens art. 203 er den fremgangsmåde fastlagt, som skal følges ved tagelsen af EF's budgetter. Ifølge art. 203 er det af afgørende betydning, om en budgetudgift placeres som en obligatorisk eller en ikke-obligatorisk udgift.

Er udgiften obligatorisk, har Ministerrådet beslutningsret over den pågældende udgiftspost. Det medfører, at Danmark over for udgifter af denne art har mulighed for at anvende Luxembourgforligets vetoet, idet vetoet kun kan anvendes i Ministerrådet. Er udgiften derimod ikke-obligatorisk, får det overnationale Europa-Parlament, hvor der ikke er nogen mulighed for at udøve dansk veto, en væsentlig indflydelse på midlernes anvendelse.

Ministerrådet har i den retsforskrift, som ligger til grund for EF's nyoprettede regionalfond, gjort fonden til en obligatorisk udgift. Europa-Parlamentet har ikke desto mindre i et forsøg på at tilegne sig yderligere magt besluttet, at de midler, som skal anvendes i regionalfondene, og som for 1975's vedkommende er optaget på første tillægsbudget, skal betragtes som ikke-obligatoriske. Der er hermed opstået en fundamental forskel mellem den retsforskrift, som Ministerrådet har baseret regionalfondene på, og det tillægsbudget, der skal finansiere regionalfondene.

Det fremgår af Romtraktatens art. 203, at dialogen mellem Europa-Parlamentet og Ministerrådet om udformning af EF's budgetter skal afsluttes i enighed, før et budget kan vedtages. Det er ikke tilfældet med før-